

Петро КРАСНОЛУЦЬКИЙ
кандидат технічних наук, доцент, доцент кафедри
тракторів, автомобілів та енергетичних засобів
Закладу вищої освіти «Подільський державний університет»,
м. Кам'янець-Подільський

КУРЬЯНОВ ВОЛОДИМИР ДМИТРОВИЧ. ОДИН ІЗ ПЕРШИХ

У діяльності закладу вищої освіти надзвичайно велику роль відіграють завідувачі кафедр. З однієї сторони, вони повинні забезпечити реалізацію розпоряджень і завдань керівництва університету усіма підпорядкованими співробітниками. З іншої сторони, вони самі мають брати участь у розробці таких розпоряджень і завдань, опираючись на

реальні можливості, потреби та перспективи закладу, навіть якщо для цього треба витратити багато зусиль, щоби переконувати адміністрацію чи підлеглих. Це непроста функція, ефективно виконувати яку спроможний далеко не кожний науково-педагогічний працівник. Одним із успішних завідувачів в історії нашого закладу був Володимир Дмитрович Курьянов, якого без перебільшення можна вважати в числі творців факультету механізації с.г.

Володимир Дмитрович народився 1936 р. у с-ті Озінки Саратовської області. 1954-1959 рр. – навчався у Саратовському інституті механізації с.г. 1959-1961 рр. – головний інженер Орловської сільськогосподарської дослідної станції. 1961-1965 рр. – головний інженер радгоспу «Вятлинський» Саратовської області. 1965-1968 рр. – аспірант кафедри механізації тваринництва

Саратовського інституту механізації с.г., по завершенні якої працював старшим інженером патентної служби цього ж інституту. Після захисту дисертації у листопаді 1969 р. до вересня 1970 р. – старший науковий співробітник Івановської с.г. дослідної станції. З жовтня 1970 р. – старший викладач, а з 1972 р. – завідувач новоствореної кафедри механізації тваринництва та електрифікації сільського господарства Кам'янець-Подільського сільськогосподарського інституту яку очолював 10 років. 1975 р. отримав вчене звання доцента.

Завжди відрізнявся феноменально пунктуальним ставленням до роботи, дотримуючись принципу: якщо вже взявся за справу, її слід виконати у встановлений термін і якісно. При цьому потрібну документацію вів дуже акуратно. Але деколи і його «проривало». Показова службова записка ректору К-ПСГІ від 11.12.1975 р. «У зв'язку з перевантаженням навчальною роботою (1042 год) прошу скоротити число громадських навантажень. Маю такі навантаження: 1) член вченої ради інституту; 2) член вченої ради факультету; 3) член методичної комісії ФПК (*факультету підвищення кваліфікації*); 4) заступник Голови ради науково-технічного товариства інституту ...12) член групи народного контролю (виробничий сектор)». Тобто просто формально поставитись до якогось доручення він не міг і завжди доручену роботу виконував повноцінно. Але для того Володимира Дмитровича треба було спочатку переконати у необхідності цієї роботи. Наприклад, в його особові справі багато подяк за організацію і проведення науково-методичних викладацьких конференцій, за активне керівництво студентською науковою роботою. Рідкісний випадок: 1981 р. група інженерів-механіків ФПК звернулась до ректора з проханням винести подяку доценту Курьянову В.Д. за прочитаний на високому рівні курс лекцій. Зауважимо, що на факультеті підвищення кваліфікації тоді в обов'язковому порядку проходили періодичне навчання провідні спеціалісти господарств та ремонтно-транспортних підприємств. Здивувати і зацікавити інженерів-

практиків з великим досвідом роботи дуже важко, але Володимиру Дмитровичу це завжди вдавалось.

Як і при проведенні занять із звичайними студентами денної та заочної форми навчання. Прекрасна дикція, артистизм, бездоганна логічність викладання матеріалу, вміння швидко налагодити зворотний зв'язок з аудиторією – це все професійні риси Володимира Дмитровича. А ще інженерно-технічні знання, які він постійно поглиблював. За його визнанням, на підготовку до лекції у нього витрачалось 2-3 дні, навіть якщо матеріал був добре знайомим. Тому і засиджувався допізна у бібліотеці інституту, вражаючи тим студентів, які не звикли бачити подібну картину.

Взагалі Володимир Дмитрович був вимогливим не лише до себе, але й до колег і студентів. На кафедрі підтримувався жорсткий порядок у діловодстві і трудовій дисципліні, студенти звітували про виконання курсових і дипломних проектів строго за встановленим графіком і горе тому, хто його порушував. Проте за це на нього ніхто не ображався, оскільки він міг переконати, що так треба, і кінець-кінцем усі студенти вчасно закінчували проектування. Парадоксально, що при цьому Володимир Дмитрович скептично ставився до розробки методичних рекомендацій для лабораторних занять. Тобто щось там для комісії у нього було, але фактично ці матеріали не використовувались, оскільки частину кожної лабораторної роботи Володимир Дмитрович перетворював на міні-лекцію, а дослідні дані обраховувались буквально «під диктовку». На переконання Володимира Дмитровича, тоді навіть самий лінивий чи недостатньо підготовлений студент змушений буде не куняти над скучними для нього «методичками», а працювати разом з іншими в одному ритмі.

Важливою заслугою Володимира Дмитровича є те, що за його каденції фактично відбулось формування кафедри механізації тваринництва як потужної структурної одиниці інституту. Було закуплено багато сучасного обладнання,

облаштовані спеціалізовані аудиторії, співробітники кафедри стали єдиним колективом.

Навчальна та організаційна робота вимагали багато часу та зусиль, тому можливостей для науково-дослідної роботи залишалось обмаль. Між тим у Володимира Дмитровича був великий потенціал вченого. Його кандидатська дисертація охоплювала питання подрібнення кормів; розроблений ним подрібнювальний апарат був реалізований у серійній конструкції широко розповсюдженого подрібнювача по усьому СРСР «Волгарь-5», а на результати досліджень посилались багато відомих вчених. Вже працюючи в К-ПСГІ, Володимир Дмитрович переключився на тему «Дослідження процесів та обладнання свиноферм як об'єктів автоматичного регулювання та керування». За цією тематикою він регулярно публікував статті у провідних фахових журналах, надавав консультаційні послуги господарствам регіону, 1979-1980 рр. був керівником крупної госпдогвірної тематики

1999 р. досягнув пенсійного віку, але продовжував працювати до січня 2005 року, коли через загострення хвороби змушений був остаточно звільнитись з університету. Нині пам'ятну назву ім. В.Д. Кур'янова присвоєно аудиторії 132

(корпус 6) – унікальній лабораторії, де під його керівництвом змонтована працююча в учбовому режимі доїльна установка АДМ-8 з молокопроводом, на якій студенти мають змогу практично напрацювати усі навички з її експлуатації.

Можна навести ще багато цікавих фактів з життя цієї цікавої людини. Наприклад, його захоплення історією та культурологією, класичною музикою, релігієзнавством, психологією. Маючи енциклопедичні знання, ніколи ними не хизувався, але профанів не любив. Особливо тих, які не визнавали і не соромились свого невігластва. З тих же, хто визнавав свої прогалини у знаннях чи роботі, міг їдко поглузувати, але без зверхності чи образ.

Загалом Володимира Дмитровича можна вважати доволі жорстким керівником, але, мабуть саме його вимогливість, вміння організувати та

контролювати роботу, здатність прогнозувати події та виокремлювати найважливіші першочергові завдання дозволили досягнути два основних результати. По-перше, було створено повноцінну матеріально-технічну базу кафедри для якісних, цікавих занять. По-друге, для створення цієї бази йому вдалося об'єднати співробітників кафедри у колектив людей, які усвідомлено працюють над виконанням спільних задач, дотримуючись індивідуальної відповідальності і водночас «залізному» правилу взаємовиручки.

Як джерела інформації для підготовки статті використані спогади рідних, колег, однокурсників, випускників факультету механізації с.г., матеріали особової справи Курьянова В.Д. №3881 на 99 сторінках (місце зберігання – архів ЗВО «ПДУ»).